

При туй виновния офицеръ открилъ гръдитѣ си, развързалъ ржката си и показалъ ранитѣ и превързкитѣ си. Лицето на монарха са променило, изъ очитѣ му потекли сълзи; той станжлъ отъ мѣстото си и снисходително казалъ:

— „Що ще кажете на туй, господа?“

Всички мълчали и ожидавали послѣднѣото рѣшение на господаря; той продължилъ:

— „Тѣзъ рани спасяватъ живота ти; прощавамъ ти, но помни обѣщанието си.“

Не слѣдъ много време, тозъ сжщия офицеръ просилъ отъ господаря позволение да нападне съ ротата си една часть отъ шведскитѣ войски; туй му са позволила и храбрия офицеръ разбилъ неприятеля. Туй му костувало скжно обачо, той са ранилъ въ главата и умрѣлъ. При всичко туй, нѣколко часа слѣдъ смъртта си, при конеца на послѣднѣото си издъхвание, умирающия герой съ радостъ говорилъ на другитѣ офицери: „Сега умирамъ спокойно и честно, мои другари, защото отплатихъ вината си предъ господаря.“

Порядкъ въ производството на по-горенъ чинъ.

Господаря, когато билъ въ Персидския походъ, между другитѣ предприелъ да направи и крепостъта св. Кръсть; за туй той самъ избралъ най-сгодното мѣсто, снелъ плана, начерталъ крепостъта и точно я измѣрилъ.

Въ туй му помагалъ бригадира Левашевъ, когото монарха единъ пжтъ, слѣдъ като са уморилъ отъ работа, попиталъ: „Нѣма ли чаша водка?“